

N:o 24.

Ank. till Riksd. kansli den 1 mars 1892, kl. 3 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om beviljande af vederlag till länsmannen N. M. H. Sunding för mistad åklagareandel i förbrutet gods. (I. A.)

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion (n:o 140) har herr *G. Eriksson* i Mörviken omförmält, hurusom på grund af kongl. förordningen den 23 september 1887 länsmannen i Alsens distrikt *N. M. H. Sunding* å tjenstens vägnar den 1 augusti 1890 verkställt beslag å ett parti sågade trävaror, tillhörigt storbritanniske undersåten *Lewis Miller* och upplagd vid hans sågverk i Trångsviken, beläget i Jemtlands län. *Sunding* hade genom stämning samma dag mot *Miller* väckt åtal vid *Offerdals* häradsrätt med yrkande, att han måtte fällas till laga ansvar för det han, ehuru utlänning, i riket drefve sågverks- och handelsrörelse utan att dertill hafva utverkat sig Kongl. Maj:ts tillstånd, samt att det i beslag tagna trävarupartiet måtte förklaras och dömas förbrutet. Genom utslag den 10 oktober 1890 hade häradsrätten godkänt åtalet och dömt *Miller* på grund af 26 § 1 mom. äfvensom 18 och 31 §§ i kongl. förordningen den 18 juni 1864 såsom dessa lagrum lyda i ofvannämnda förordning af den 23 september 1887, för det han, ehuru utlänning, utan tillstånd här i riket idkat sågverksrörelse och dermed

sammanhängande handtering att böta 200 kronor, samt förklarat de i beslag tagna trävarorna, som uppskattats till ett värde af 56,432 kronor, vara förverkade; och skulle af nämnda värde, likasom af bötesbeloppet, två tredjedelar tillfalla åklagaren och en tredjedel kronan. Mot detta utslag hade Miller icke anfört besvär, och hade alltså utslaget vunnit laga kraft. På derefter af Miller gjord nådeansökan hade Kongl. Maj:t den 14 november 1890, efter vederbörandes tillstyrkan förklarat, att det beslagtagna trävarulagret »skall anses icke vara förverkadt».

Åklagarens skyldighet att befordra gällande lagars efterlefnad vore, enligt hvad motionären vidare anfört, oftast förenad med dryga omkostnader, stort ansvar och ej så få obehag; och det vore för visso med hänsyn till denna åklagarens ställning, som andelar i böter och i värdet af förverkadt gods honom tillerkändes såsom en uppmuntran vid utfvandet af sitt ansvarsfulla kall. Då emellertid statens intresse gent emot främmande magts här i landet boende undersäte möjligen kräfde benådningsrättens mellankomst, hvarigenom åklagaren ginge miste om nämnda sin uppmuntran, syntes det också vara af rättvisa och billighet påkalladt, att staten i ty fall trädde emellan och tilldelade honom något skäligt vederlag af statsmedel för honom, på sätt här ofvan om Sunding anförts, frångångna åklagareandelar af förbrutna varans värde. Huru stort ett sådant vederlag åt Sunding borde vara ansåge sig motionären icke kunna bestämdt uppgifva, men med hänsyn till åtalets besvärlighet och risk och storleken af de Sunding tilldömda åklagareandelarne, två tredjedelar, motsvarande 37,621 kronor och 33 öre af trävarubeslagets värde (56,432 kr.), syntes åtminstone 5,000 kronor böra åt honom beviljas; och har motionären, med hvilken herrar *J. Bromée* och *J. Nordin* instämt, på grund af hvad sålunda anförts, hemställt att Riksdagen måtte besluta, att till länsmannen *N. M. H. Sunding* i Alsen bevilja såsom vederlag och uppmuntran för de honom frångångna åklagareandelar — utgörande enligt Offerdals häradsrätts utslag den 10 oktober 1890 i mål emellan honom och storbritanniske undersäten *Lewis Miller* 37,621 kronor 33 öre — ett belopp af 5,000 kronor att till Sunding utbetalas på tid och sätt, som statsutskottet kunde finna lämpligt föreslå.

Statsutskottet, till hvars förberedande behandling denna motion blifvit hänvisad, får, under åberopande af hvad utskottet anfört i ett denna dag afgifvet utlåtande (n:o 23) med anledning af väckt motion i en fråga af alldeles enahanda beskaffenhet som den förevarande, hemställa,

att herr G. Erikssons i fråga varande motion icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 1 mars 1892.

På statsutskottets vägnar:

GUSTAF SPARRE.

Reservation.

af herr *G. Eriksson*, som yrkat, att utskottet måtte hemställa,

att Riksdagen må besluta att till länsmannen i Alsens distrikt *N. M. H. Sunding* bevilja såsom vederlag och uppmuntran från de honom frångagna åklagareandelar — utgörande enligt Offerdals häradsrätts utslag den 10 oktober 1890 i mål emellan honom och storbritanniske undersåten *Lewis Miller* 37,621 kronor 33 öre — ett belopp af 5,000 kronor.

Herrar *A. G. von Hedenberg*, Friherre *A. R. von Kræmer* och *O. Jonsson* hafva begärt få antecknadt, att de icke deltagit i förestående ärendes behandling inom utskottet.